

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Król-Szymielewicz

Ławnicy: Elżbieta Ziółkowska, Urszula Piotrowska

Protokolant: Katarzyna Bakalarczyk-Kielak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 listopada 2016 roku we W.

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia i o sprostowanie świadectwa pracy

I. zasądza na rzecz powódki A. K. od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. kwotę 8.400,00 złotych (słownie: osiem tysięcy czterysta złotych) brutto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza na rzecz powódki od strony pozwanej kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (kasa tut. Sądu) kwotę 420 złotych tytułem opłaty stosunkowej od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy;

V. nadaje wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.800,00 złotych brutto.

UZASADNIENIE

Powódka A. K. pozwem z dnia 11 grudnia 2015r., skierowanym przeciwko stronie pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., wniosła o orzeczenie, że rozwiązanie z nią przez stronę pozwaną umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy powódki nastąpiło z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów w tym trybie oraz o zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz odszkodowania za okres wypowiedzenia w kwocie 8.400 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu. Ponadto powódka wniosła o sprostowanie świadectwa pracy poprzez wskazanie, że rozwiązanie umowy nastąpiło za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę. Powódka zażądała również zasądzenia na jej rzecz od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając żądania pozwu powódka wskazała, że w dniu 1 grudnia 2004 r. zawarła umowę o pracę na czas nieokreślony z poprzednikiem prawnym strony pozwanej – (...) Przymierze (...) Fabryka (...). Następnie zakład pracy został przejęty przez stronę pozwaną, która z mocy prawa wstąpiła w stosunek pracy z powódką. W dniu 30 listopada 2015 r. Prezes Zarządu pozwanej spółki (...) rozwiązał z powódką umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy powódki, wskazując jako przyczynę ciężkie naruszenie przez nią podstawowych obowiązków pracowniczych polegające na

nieuprawnionym poświadczeniu przyjęcia w dniach 8 grudnia 2010 r. i 30 czerwca 2011 r. korespondencji stanowiącej dowód w postępowaniu sądowym z udziałem pracodawcy i nie przekazaniu jej pracodawcy.

W ocenie powódki rozwiązanie z nią umowy o pracę było bezprawne. Została ona zatrudniona w pozwanej spółce na stanowisku kierownika do spraw personalnych i administracyjnych. Do jej zadań należała ponadto obsługa jedyne go sekretariatu w firmie. Osoby, które osobiście przynosiły dokumenty do firmy, zostawiały je u powódki, która kwitowała ich odbiór, a następnie przekazywała pisma adresatom. Ponadto powódka zajmowała się przygotowywaniem korespondencji do wysyłki oraz na podstawie pełnomocnictwa pocztowego odbierała z placówki pocztowej w B. przesyłki adresowane do strony pozwanej. Przygotowywała ona również kawę lub herbatę dla gości. Powódka wskazała, że powyżej wymienione zadania nie zostały ujęte w zakresie jej obowiązków pisemnie ustalonym przez pracodawcę. Powódka podniosła następnie, że wskazane w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę pisma z dnia 8 grudnia 2010 r. i 30 czerwca 2011 r. zostały doręczone do biura strony pozwanej bezpośrednio przez G. K.. Następnie powódka, działając w zakresie swoich uprawnień, zgodnie z utrwalonym zwyczajem pokwitowała ich przyjęcie, po czym przekazała je D. K. w obecności G. K.. Powódka podkreśliła, że przyjmując tę korespondencję działała w ramach swoich podstawowych obowiązków pracowniczych. Wskazała ona również, że rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z jej winy stanowi osobistą szzykanę Prezesa Zarządu strony pozwanej wobec niej. Jest ona bowiem współniczką spółki (...) Sp. z o.o., która pozostaje z D. K. w sporze.

Powódka podniosła następnie, że oświadczenie o rozwiązaniu umowy zawiera istotny błąd formalny. Z jego treści wynika bowiem, że pracodawcą jest D. K., podczas gdy w rzeczywistości pozostaje nim (...) Sp. z o.o. Powódka wskazała również, że oświadczenie o rozwiązaniu umowy zawiera niezgodne z prawdą twierdzenie, iż korespondencja z dnia 8 grudnia 2010 r. i 30 czerwca 2011 r. jest dowodem w postępowaniu sądowym z udziałem strony pozwanej. Korespondencja ta jest bowiem dowodem w postępowaniu z powództwa (...) Sp. z o.o. przeciwko D. K.. Ponadto, w ocenie powódki oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 30 listopada 2015 r. zostało złożone z naruszeniem miesięcznego terminu określonego w art. 52 § 2 k.p. Wskazane w oświadczeniu działania powódki miały bowiem mieć miejsce w 2010 r. i 2011 r., a zatem w okresie 4-5 lat przed rozwiązaniem umowy o pracę.

Uzasadniając wysokość dochodzonego odszkodowania powódka wskazała, iż pracowała u strony pozwanej przez okres 11 lat, wobec czego przysługuje jej odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za trzymiesięczny okres wypowiedzenia. W okresie poprzedzającym ustanie stosunku pracy rzeczywiste miesięczne wynagrodzenie powódki za pracę wynosiło 2.800 zł brutto, co nie odpowiadało kwocie wynagrodzenia ustalonej w umowie o pracę, zmienionej aneksem z dnia 1 stycznia 2014 r., która wynosiła 1.680 zł brutto. Faktyczną wartość otrzymywanego wynagrodzenia potwierdzają dokonywane przez D. K. przelewy bankowe. W ocenie powódki, regularne wypłacanie jej wynagrodzenia wyższego niż określone w pisemnej umowie stanowiło zawartą w sposób dorozumiany umowę zmieniającą umowę o pracę w zakresie należnego jej wynagrodzenia.

W odniesieniu do żądania sprostowania świadectwa pracy powódka zaznaczyła, iż świadectwo to zostało jej doręczone z nieuzasadnionym opóźnieniem, wobec czego naruszone zostały przepisy o wydawaniu świadectwa pracy.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadniając stanowisko zawarte w odpowiedzi na pozew strona pozwana przyznała, że łączył ją z powódką stosunek pracy, w ramach którego powódka była odpowiedzialna za prowadzenie ewidencji kadrowo – płacowej w zakładzie pracy. Przygotowywała ona dla pracodawcy listę płac do podpisu oraz zestaw przelewów wynagrodzenia do realizacji za pośrednictwem rachunku bankowego. Strona pozwana przyznała również, że złożyła powódce oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z jej winy.

Natomiast strona pozwana zaprzeczyła udzieleniu powódce ustnej zgody na odbiór i poświadczenie korespondencji wpływającej do siedziby spółki. Zadanie to nie zostało też ujęte w pisemnie określonym zakresie obowiązków związanych ze stanowiskiem pracy powódki. Ponadto powódka nie przedstawiła dowodów na potwierdzenie istnienia takiego uprawnienia. Strona pozwana przyznała natomiast, że powódce zostało udzielone pełnomocnictwo pocztowe.

Jednak na jego podstawie była ona uprawniona wyłącznie do fizycznego odbioru korespondencji z placówki pocztowej, a nie do potwierdzania własnym podpisem wpływu korespondencji do spółki, co wprost wynikało z treści pełnomocnictwa. Pełnomocnictwo pocztowe posiadał też inny pracownik strony pozwanej – J. F., który również nie poświadczał wpływu korespondencji do strony pozwanej, nie będąc do tego umocowanym. Następnie strona pozwana wskazała, że powódka była świadoma zakresu swoich uprawnień i odmawiała kwitowania odbioru korespondencji. Strona pozwana zaznaczyła ponadto, że pisma z dnia 8 grudnia 2010 r. i 30 czerwca 2011 r. są jedynymi dokumentami, których wpływ do siedziby spółki został poświadczony podpisem powódki i opatrzony nieznaną stronie pozwanej pieczęcią. Wpływające do firmy dokumenty były bowiem zwyczajowo potwierdzane przy użyciu odmiennej pieczęci. Na właściwej pieczęci pracodawcy nie ma numeru dziennika, który widnieje na pieczęcie użytej przez powódkę. W zakładzie pracy nie jest bowiem prowadzony dziennik korespondencji przychodzącej.

Odnosząc się do zarzutu przekroczenia przez pracodawcę ustawowego terminu do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę z winy pracownika, strona pozwana wskazała, że powódka nigdy nie przedłożyła D. K. pism z dnia 8 grudnia 2010 r. i 30 czerwca 2011 r. W związku z tym dowiedział się on o nieuprawnionym przyjęciu i poświadczeniu tych pism przez powódkę dopiero w dniu 3 listopada 2015 r., podczas przeglądania akt sprawy o sygn. V GC 1401/15 w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu. Zostało to potwierdzone notatką znajdującą się w aktach tej sprawy. Rozwiązanie umowy o pracę z powódką bez wypowiedzenia, nastąpiło natomiast w dniu 30 listopada 2015 r., a zatem z zachowaniem miesięcznego terminu.

W ocenie strony pozwanej bezzasadny jest również zarzut powódki dotyczący błędu formalnego oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, polegającego na wskazaniu w nim D. K. jako pracodawcy. D. K. jako Prezes Zarządu pozwanej spółki jest bowiem uprawniony do jednoosobowej jej reprezentacji, wobec czego dokonuje w imieniu spółki także czynności z zakresu prawa pracy. Ponadto strona pozwana wskazała, iż na oświadczeniu o rozwiązaniu umowy, w miejscu oznaczenia pracodawcy znajduje się pieczęćka (...) Sp. z o.o., co potwierdza, że D. K. działał w imieniu pracodawcy.

Odnosząc się do twierdzeń powódki dotyczących wysokości wypłacanego jej wynagrodzenia, strona pozwana wskazała, że zgodnie z aneksem z dnia 1 stycznia 2014 r., zatytułowanym „Zmiana warunków umowy o pracę”, należne powódce miesięczne wynagrodzenie wynosiło 1.680 zł brutto. Strona pozwana zaznaczyła również, że w zakładzie pracy przyjęta była praktyka pisemnego potwierdzania zmian warunków umów o pracę, co przyznała sama powódka. Zatem gdyby wolą pracodawcy było zwiększenie wynagrodzenia powódki do kwoty 2.800 zł brutto, zostałyby to dokonane w drodze pisemnego aneksu do umowy o pracę. Strona pozwana wskazała, że to powódka odpowiadała za sporządzanie listy płac, a D. K. nie weryfikował jej, mając pełne zaufanie do powódki. Następnie mechanicznie eksportował on listę płac do programu służącego do dokonywania przelewów. W ocenie strony pozwanej powódka wykorzystała tę sytuację, bezpodstawnie ujmując w zestawieniu płac wyższą kwotę swojego wynagrodzenia. W związku z powyższym, powódka została już wezwana do zwrotu nienależnie naliczonego i wypłaconego wynagrodzenia.

Ponadto strona pozwana podała, że poza przyczyną wskazaną w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę, za rozwiązaniem stosunku pracy z powódką przemawiał też fakt ujawniania przez powódkę ojcu – G. K. - informacji objętych tajemnicą pracodawcy. Nie bez znaczenia pozostawała także okoliczność czterodniowej, niesprawiedliwionej nieobecności powódki w pracy w listopadzie 2015 r.

Strona pozwana podniosła również zarzut niezgodności żądań powódki z zasadami współżycia społecznego, wskazując, iż z tej przyczyny powództwo powinno zostać oddalone na podstawie art. 8 k.p.

W piśmie z dnia 9 lutego 2016 r. powódka zaprzeczyła twierdzeniom strony pozwanej o przywłaszczeniu nienależnego jej wynagrodzenia, wskazując ponownie, że otrzymywana przez nią od września 2014 r. do listopada 2015 r. kwota 2.800 zł brutto stanowiła jej ustalone i rzeczywiste, miesięczne wynagrodzenie za pracę. Powódka przyznała, że sporządzała listy płac i zestawy przelewów wynagrodzeń dla Prezesa Zarządu pozwanej spółki. Jednak to D. K. samodzielnie podpisywał każdą listę płac, a następnie wykonywał przelewy wynagrodzeń na rzecz pracowników. Powódka wskazała również, że prosiła pracodawcę o potwierdzenie otrzymanej podwyżki wynagrodzenia w formie

pisemnego aneksu do umowy o pracę, jednak D. K. nie wyraził na to zgody. Ponadto powódka wskazała, iż składając oświadczenie o rozwiązaniu z nią umowy o pracę D. K. działał jako pracodawca, a nie za pracodawcę, wobec czego oświadczenie to dotknięte jest wadą. Odnosząc się natomiast do kwestii stosowanych w firmie pieczęci, powódka wskazała, iż prezentata wskazana przez stronę pozwaną jako właściwa i powszechnie stosowana do poświadczania odbioru korespondencji w firmie, służyła jedynie do potwierdzania przyjęć dokumentów księgowych. Inne dokumenty były natomiast poświadczane przy użyciu odmiennych pieczęci, w tym prezentaty widniejącej na pismach z 8 grudnia 2010 r. i 30 czerwca 2011 r.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana Spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. zajmuje się produkcją silników elektrycznych. Do połowy 2009r. właścicielem przedsiębiorstwa strony pozwanej był ojciec powódki, G. K..

W dniu 1 grudnia 2004 r. powódka A. K. (poprzednie nazwisko: P.) zawarła umowę o pracę na czas nieokreślony z pracodawcą (...) Przymierze (...) Fabryka (...). Została ona zatrudniona na stanowisku kierownika działu administracji, w pełnym wymiarze czasu pracy. W dniu 1 sierpnia 2009 r. zakład, w którym powódka świadczyła pracę, został przejęty przez stronę pozwaną (...) Sp. z o.o., która z mocy prawa wstąpiła w stosunek pracy z powódką.

Dowód: - umowa o pracę z dnia 1 grudnia 2004 r., k. 14;

- zawiadomienie o zmianie pracodawcy z dnia 29 czerwca 2009 r., k. 15;

- odpis skrócony aktu małżeństwa, k. 16;

- akta osobowe powódki.

Po przejęciu zakładu pracy przez stronę pozwaną powódka pełniła stanowisko kierownika do spraw personalnych i administracyjnych. Obowiązki i uprawnienia związane ze stanowiskiem pracy powódki zostały określone pismem z dnia 4 sierpnia 2009 r., zgodnie z którym do szczegółowego zakresu jej obowiązków należało m.in. prowadzenie całokształtu spraw związanych z naliczaniem wynagrodzeń pracowników i prowadzenie dokumentacji osobowej pracowników, a także nadzór nad zakupem środków czystości i artykułów spożywczych na cele reprezentacji i reklamy oraz planowanie w zakresie wyposażenia stanowisk pracy w materiały biurowe.

U strony pozwanej nie ma odrębnego sekretariatu i osoby zatrudnionej na stanowisku sekretarki.

W pozwanej Spółce nie obowiązywała i nie obowiązuje instrukcja kancelaryjna lub inna dotycząca obiegu dokumentów. Nie było także dziennika korespondencji przychodzącej, lecz tylko dziennik korespondencji wychodzącej. Powódka odbierała korespondencję przyniesioną do siedziby Spółki przez kuriera lub inne osoby trzecie. Wszelką korespondencję zaadresowaną do Spółki, ale nie imiennie do danej osoby, otwierała i przekazywała pracownikowi I. K. lub Prezesowi Zarządu D. K.. Korespondencję skierowaną imiennie do danej osoby, powódka przekazywała tej osobie. Gdy osoba, która przyniosła korespondencję do Spółki poprosiła powódkę o to, powódka przybijała na korespondencji pieczętkę „wplynęło dn. ... L.dz. ...” i podpisywała się parafą (tak jak na karcie 101,102).

Wskazana pieczętka „wplynęło dn. ... L.dz. ...” została przejęta przez stronę pozwaną po poprzedniej firmie, którą prowadził ojciec powódki G. K..

Z kolei pracownik I. K., zatrudniona przez stronę pozwaną na stanowisku specjalisty do spraw zaopatrzenia, dysponowała pieczętką, którą przybijała na wszelkich dokumentach księgowych. Forma tej pieczęci została ustalona z udziałem księgowej. Pieczętka ta zawierała rubryki: „wplynęło”, „data”, „podpis”, „sprawdzono pod względem merytorycznym i zakwalifikowano” oraz „sprawdzono pod względem formalnym i rachunkowym” (tak jak na karcie 54-55).

Dowód: - przykładowe dokumenty poświadczane przez I. K., k. 54-55;

- dokumenty poświadczane przez powódkę: k.101-102;
- zakres obowiązków powódki w aktach osobowych powódki;
- zeznania świadka J. F., protokół elektroniczny rozprawy z dnia 24 maja 2016 r., k. 107
- zeznania świadka I. K., protokół elektroniczny rozprawy z dnia 24 maja 2016 r., k. 107;
- zeznania świadka W. B., protokół elektroniczny rozprawy z dnia 24 maja 2016 r., k. 107;
- przesłuchanie powódki: k.138-139.

W dniu 19 listopada 2009 r. strona pozwana udzieliła powódcie pełnomocnictwa od odbioru i kwitowania przesyłek nadesłanych do placówki pocztowej w B.. W styczniu 2015 r. pełnomocnictwo to zostało odwołane przez stronę pozwaną.

Dowód:- pełnomocnictwo pocztowe z dnia 19 listopada 2009 r., k. 36-37

- pismo Poczty Polskiej z dnia 2 grudnia 2015 r., k. 38.

Aktualnie ojciec powódki – G. K. pełni funkcję Prezesa Zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O.. Powódka wraz z siostrą jest udziałowcem w tej spółce. Powódka nie interesuje się i nie zajmuje się sprawami spółki (...) Sp. z o.o. Faktycznie spółką tą zarządza i kieruje ojciec powódki – G. K..

Dowód:- informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRS dotycząca (...) Sp. z o.o., k. 98-99;

- przesłuchanie powódki: k.138-139.

W dniu 18 listopada 2010 r. (...) Sp. z o.o. jako nabywca zawarła z D. K. (prezesem zarządu pozwanej Spółki) jako zbywcą, umowę przedwstępną sprzedaży 75 udziałów pozwanej spółki. Termin zawarcia przyrzeczonej umowy sprzedaży udziałów miał zostać wyznaczony do dnia 31 grudnia 2011 r. przez (...) Sp. z o.o.

G. K., działając w imieniu (...) Sp. z o.o. skierował do strony pozwanej pismo datowane na dzień 8 grudnia 2010 r., w którym poinformował pozwaną spółkę o zawarciu z D. K. przedwstępnej umowy sprzedaży (...) udziałów (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B.. Wskazał, iż termin zawarcia przyrzeczonej umowy sprzedaży udziałów zostanie wyznaczony do dnia 31.12.2011r., a o jego wyznaczeniu poinformuje on pozwaną Spółkę w odrębnym piśmie.

Następnie G. K. skierował do strony pozwanej pismo z dnia 30 czerwca 2011r., zawierające informację o wyznaczeniu terminu zawarcia umowy przyrzeczonej na dzień 31 maja 2014 r.

Dowody: - akt notarialny z 31.03.2015r. z akt sprawy Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu o sygn. V GC 1401/15: k.152;

- pismo (...) Sp. z o.o. z dnia 8 grudnia 2010 r., k. 102;
- pismo (...) Sp. z o.o. z dnia 30 czerwca 2011 r., k. 101;
- zeznania świadka G. K., protokół elektroniczny rozprawy z dnia 24 maja 2016 r., k. 107;
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej prezesa zarządu D. K.: k.139-140.

Wskazane powyżej pisma z 08.12.2010r. i z 30.06.2011r. zostały osobiście dostarczone przez G. K. do siedziby strony pozwanej. Powódka poświadczyła wpływ tych pism do strony pozwanej pieczętą zawierającą rubryki „wpłynęło dn.” i „l.dz.” oraz opatrzyła odpowiednio datami: 8 grudnia 2010 r. i 30 czerwca 2011 r., a także swoimi podpisami. Następnie powódka przedłożyła wskazane pisma prezesowi zarządu D. K..

Dowód: - zeznania świadka G. K., protokół elektroniczny rozprawy z dnia 24 maja 2016 r., k. 107;

- przesłuchanie powódki: k.138-139.

W dniu 04.05.2015r. (według prezentaty biura podawczego Sądu), do Sądu Rejonowego w Oleśnicy I Wydziału Cywilnego wpłynął pozew (...) Sp. z o.o. przeciwko D. K. o nakazanie złożenia oświadczenia woli o sprzedaży na rzecz (...) Sp. z o.o. 75 udziałów spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B..

Aktualnie sprawa ta toczy się w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu pod sygnaturą akt V GC 1401/15.

Jak wynika z analizy akt tej sprawy, pierwsze doręczenie do rąk własnych korespondencji sądowej pozwanemu w tej sprawie D. K. nastąpiło w dniu 02.11.2015r. Było to doręczenie odpisu zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu o oddaleniu wniosku o zabezpieczenie powództwa.

W aktach sprawy sygn. V GC 1401/15 znajdują się także w/w pisma (...) Sp. z o.o. z dnia 8 grudnia 2010r. i z dnia 30 czerwca 2011r.

Pismem z dnia 20.06.2016r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. zgłosiła interwencję uboczną w sprawie V GC 1401/15 po stronie pozwanego D. K..

Dowody: - pozew o nakazanie złożenia oświadczenia woli: k.145-151,

- zażalenie na postanowienie Sądu o oddaleniu wniosku o zabezpieczenie powództwa: k.153-155,
- zarządzenie S.Ref. o doręczeniu odpisu w/w zażalenia pozwanemu: k.156;
- zwrotne potwierdzenie odbioru odpisu zażalenia przez D. K.: k.158;
- interwencja uboczna w sprawie V GC 1401/15: k.159-161.

W dniu 30 listopada 2015 r. D. K., działając w imieniu strony pozwanej, wręczył powódce pisemne oświadczenie o rozwiązaniu z nią umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Wskazaną w oświadczeniu przyczyną rozwiązania umowy o pracę w tym trybie było ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych poprzez bezprawne zachowania polegające na nieuprawnionym poświadczeniu przyjęcia w dniach 8 grudnia 2010 r. i 30 czerwca 2011 r. korespondencji stanowiącej dowód w postępowaniu sądowym z udziałem pracodawcy oraz nieprzekazaniu jej pracodawcy oraz przekroczeniu powierzonego zakresu obowiązków poprzez przyjęcie korespondencji.

Dowód: - oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 30 listopada 2015 r., k. 33.

Strona pozwana wydała powódce świadectwo pracy, w którym wskazała, że ustanie stosunku pracy nastąpiło w wyniku rozwiązania przez pracodawcę bez zachowania okresu wypowiedzenia z przyczyn leżących po stronie pracownika i zawinionych przez pracownika.

Dowód: - świadectwo pracy w aktach osobowych powódki.

Wynagrodzenie powódki za pracę w okresie od września 2014r. do listopada 2015r. faktycznie wynosiło 2.800 zł brutto miesięcznie. Wprawdzie w aneksie do umowy o pracę, z dnia 01.01.2014r., wskazano, iż wynagrodzenie powódki wynosi 1.680 zł brutto miesięcznie, to jednak powódka nigdy nie otrzymywała tak niskiego wynagrodzenia, lecz przelewem na konto kwoty odpowiadające wynagrodzeniu brutto wynoszącemu 2.800 zł miesięcznie (tj. były to kwoty rzędu 1910,87 zł netto). Przelewów wynagrodzenia na rzecz powódki dokonywał osobiście prezes zarządu pozwanej spółki (...).

Dowód: - potwierdzenia przelewów wynagrodzenia za okres od października 2014 r. do grudnia 2015 r., k. 17- 31;

- listy płac za okres od 1 października 2014 r. do 10 grudnia 2015 r., k. 113-127;

- aneks do umowy o pracę z 01.01.2014r. K. 32;

- zeznania świadka J. F., protokół elektroniczny rozprawy z dnia 24 maja 2016 r., k. 107;

- zeznania świadka I. K., protokół elektroniczny rozprawy z dnia 24 maja 2016 r., k. 107;

- przesłuchanie powódki: k.138-139.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie roszczenia powódki o zapłatę odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, w tym na dokumentach zawartych w aktach osobowych powódki, umowie o pracę wraz z aneksami, oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę, zawiadomieniu o zmianie pracodawcy, skróconym odpisie aktu małżeństwa powódki, wykazie obowiązków pracowniczych powódki, pismach (...) Sp. z o.o. z dnia 8 grudnia 2010 r. i 30 czerwca 2011 r., pełnomocnictwie pocztowym udzielonym powódce, piśmie Poczty Polskiej z dnia 2 grudnia 2015 r., przykładowych pismach poświadczonych przez pracownika I. K., potwierdzeniach przelewów wynagrodzenia, listach płac, a także na dokumentach znajdujących się w aktach sprawy o sygn. V GC 1401/15 zawisłej przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu. Forma i treść wymienionych dokumentów nie budziły wątpliwości Sądu co do prawdziwości zawartych w nich oświadczeń. Nie były one również kwestionowane przez strony w toku procesu.

Co do zasady podstawę ustaleń faktycznych stanowiły także zeznania świadków: J. F. (kierownik ds. sprzedaży i zaopatrzenia u strony pozwanej), I. K. (specjalista ds. zaopatrzenia) oraz W. B. (główny konstruktor). Sąd miał jednak na uwadze okoliczność, iż świadkowie ci nadal są pracownikami strony pozwanej, co rzutuje na ich obiektywizm i wiarygodność.

Wprawdzie świadkowie J. F. i W. B. zeznali, że odbieraniem korespondencji u strony pozwanej zajmowała się (...), a nie powódka, to jednak zważyć należało, iż sama świadek I. K. wyjaśniła i doprecyzowała tę kwestię. Wyraźnie zeznała ona bowiem, że powódka dostarczała jej korespondencję i że zazwyczaj otrzymywała otwartą korespondencję.

Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka G. K. (ojciec powódki), uznając, że nie zachodziła sprzeczność pomiędzy nimi, a zeznaniami pozostałych świadków. G. K. opisywał okoliczności, które nie były znane innym świadkom. W przeciwieństwie do nich był on bowiem bezpośrednim uczestnikiem zdarzeń stanowiących przyczynę rozwiązania z powódką umowy o pracę. Ponadto zeznania G. K. były logiczne, rzeczowe i wewnętrznie spójne.

Sąd uznał także za w pełni wiarygodne wyjaśnienia powódki A. K., bowiem były one spójne, jasne oraz konkretne i jako takie pozwoliły na odtworzenie chronologicznego ciągu zdarzeń przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy. Z zestawienia zeznań powódki z zeznaniami przesłuchanego w charakterze strony pozwanej prezesa zarządu D. K., wynika, że powódka jako córka poprzedniego właściciela przedsiębiorstwa strony pozwanej (G. K.) oraz jako współniczka w spółce (...) Sp. z o.o., zupełnie niesłusznie i bezpodstawnie została potraktowana przez swego pracodawcę jako osoba działająca ze złą wolą przeciwko interesom pozwanej spółki (...) Sp. z o.o. Tymczasem obiektywna i bezstronna ocena zeznań powódki prowadzi do konkluzji, iż powódka nie ma nic wspólnego ze sprawą sygn. V GC 1401/15 zawisłą przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu, z powództwa (...) Sp. z o.o. przeciwko D. K. o nakazanie złożenia oświadczenia woli o sprzedaży na rzecz (...) Sp. z o.o. 75 udziałów spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B..

Zeznania przesłuchanego w charakterze strony pozwanej prezesa zarządu D. K. Sąd uznał za niewiarygodne już chociażby z tego względu, iż skoro dokonywał on osobiście przelewów wynagrodzenia z konta spółki na rzecz powódki, to nie sposób dać mu wiary, że nie wiedział, jakie kwoty przelewa. Tym bardziej, że spółka zatrudnia tylko 30 pracowników, więc nie jest to duża liczba.

Analizując treść zeznań pozwanego w świetle całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie sposób oprzeć się wrażeniu, że zeznania te są wynikiem stanowiska pozwanego zajętego w sprawie sygn. akt V GC 1401/15 toczącej się w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu, z powództwa (...) Sp. z o.o. przeciwko D. K..

Podstawę roszczenia powódki o odszkodowanie stanowi przepis art. 56 § 1 k.p., zgodnie z którym pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie.

Strona pozwana, rozwiązując stosunek pracy z powódką, wskazała jako podstawę prawną art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Zgodnie z treścią tego przepisu pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. Warunkiem rozwiązania umowy o pracę tym trybie jest zatem bezprawność działania pracownika, rozumiana jako zachowanie naruszające jego obowiązki objęte treścią stosunku pracy, a także wina pracownika.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe miało zatem na celu ustalenie, czy strona pozwana, dokonując rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., uczyniła to z uzasadnionych przyczyn.

Na wstępie należy jednak wskazać, iż już z przyczyn formalnych oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę w trybie natychmiastowym jawi się jako nieprawidłowe. Powódka zakwestionowała, aby pozwana Spółka zachowała miesięczny termin wskazany w art. 52 §2 k.p. do złożenia powódce oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, liczony od momentu uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okolicznościach uzasadniających rozwiązanie umowy w tym trybie. Strona pozwana podniosła natomiast, iż D. K. dowiedział się o nieuprawnionym przyjęciu i poświadczeniu pieczętkami przez powódkę pism (...) Sp. z o.o. z dnia 8 grudnia 2010 r. i 30 czerwca 2011 r. dopiero w dniu 3 listopada 2015 r., podczas przeglądania akt sprawy o sygn. V GC 1401/15 w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu.

Z analizy akt sprawy V GC 1401/15 dokonanej przez tut. Sąd wynika, że pierwsze doręczenie do rąk własnych korespondencji sądowej pozwanemu w tej sprawie D. K. nastąpiło w dniu 02.11.2015r. Było to doręczenie odpisu zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu o oddaleniu wniosku o zabezpieczenie powództwa.

Z kolei złożenie powódce oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę nastąpiło w dniu 30.11.2015r.

Już w tym jednak miejscu Sąd wskazuje, iż strona pozwana w toku niniejszego postępowania w żaden sposób nie udowodniła, aby powódka nie przedstawiła swemu pracodawcy pism (...) Sp. z o.o. z dnia 8 grudnia 2010 r. i 30 czerwca 2011 r. w tychże datach, tj. w datach złożenia tych pism w siedzibie strony pozwanej przez G. K..

Dlatego należy uznać, iż w dniu 02.11.2015r. prezes zarządu strony pozwanej D. K. powziął wiedzę o tym, że toczy się przeciwko niemu postępowanie w sprawie o sygn. akt V GC 1401/15, a nie – wiedzę o przyjęciu i poświadczeniu pieczętkami przez powódkę pism (...) Sp. z o.o. z dnia 8 grudnia 2010 r. i 30 czerwca 2011 r.

W dalszej kolejności podkreślenia wymaga, iż określenie w pisemnym oświadczeniu pracodawcy przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę przesądza o tym, że spór przed Sądem Pracy toczy się tylko w granicach przyczyny podanej w tym oświadczeniu. Tym samym pracodawca pozbawiony jest możliwości powoływania się w toku postępowania na inne przyczyny, które również mogłyby uzasadniać rozwiązanie umowy o pracę (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2009 r., sygn. I PK 122/09, LEX nr 1646340 wraz orzecnictwem powołanym w treści

uzasadnienia tego wyroku). W związku z powyższym bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostawały podnoszone przez stronę pozwaną okoliczności, dotyczące nieusprawiedliwionych nieobecności powódki w pracy i rzekomego naruszenia przez nią tajemnicy pracodawcy. Podaną w pisemnym oświadczeniu przyczyną rozwiązania umowy o pracę było bowiem zachowanie powódki, polegające na nieuprawnionym przyjęciu i pokwitowaniu korespondencji oraz nieprzekazaniu jej pracodawcy, stanowiące w ocenie pracodawcy ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych powódki.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, zakwalifikowanie zachowania pracownika jako ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych każdorazowo zależy od powierzonych mu przez pracodawcę obowiązków, charakteru wykonywanej pracy oraz rodzaju i okoliczności naruszenia tych obowiązków (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1998 r., sygn. I PKN 400/98, LEX nr 38235). Prezentowane jest również stanowisko, zgodnie z którym rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 k.p., jako nadzwyczajny sposób rozwiązania stosunku pracy, powinno być stosowane przez pracodawcę wyjątkowo i z ostrożnością. Musi być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które w zakresie winy pracownika polegają na jego złej woli lub rażącym niedbalstwie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005 r., sygn. II PK 305/04, LEX nr 155985).

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawał fakt poświadczenia przez powódkę wpływu do strony pozwanej pism (...) Sp. z o.o. z dnia 8 grudnia 2010 r. i 30 czerwca 2011 r. W ocenie Sądu strona pozwana nie wykazała jednak, że zachowanie to było bezprawnym i zawinionym działaniem powódki na szkodę pozwanej spółki.

Jak zeznała w swoich rzeczowych i spójnych zeznaniach powódka, u strony pozwanej nie obowiązywała i nie obowiązuje instrukcja kancelaryjna lub inna dotycząca obiegu dokumentów (a co prezes zarządu pozwanej Spółki potwierdził). Nie było także dziennika korespondencji przychodzącej, lecz tylko dziennik korespondencji wychodzącej. Powódka odbierała korespondencję przyniesioną do siedziby Spółki przez kuriera lub inne osoby trzecie. Wszelką korespondencję zaadresowaną do Spółki, ale nie imiennie do danej osoby, otwierała i przekazywała pracownikowi I. K. lub Prezesowi Zarządu D. K.. Korespondencję skierowaną imiennie do danej osoby, powódka przekazywała tej osobie. Gdy osoba, która przyniosła korespondencję do Spółki poprosiła powódkę o to, powódka przybijała na korespondencji pieczętkę „wplynęło dn. ... L.dz. ...” i podpisywała się parafą (tak jak na karcie 101,102).

Wskazana pieczętka „wplynęło dn. ... L.dz. ...” została przejęta przez stronę pozwaną po poprzedniej firmie, którą prowadził ojciec powódki G. K..

Z kolei pracownik I. K., zatrudniona przez stronę pozwaną na stanowisku specjalisty do spraw zaopatrzenia, dysponowała pieczętką, którą przybijała na wszelkich dokumentach księgowych.

Powyższe zeznania powódki potwierdzają zeznania świadka I. K., która przyznała, że powódka dostarczała jej korespondencję skierowaną do Spółki.

Mając na uwadze wskazane okoliczności stwierdzić należało, iż fakt poświadczenia przez powódkę wpływu do strony pozwanej pism spółki (...) Sp. z o.o. z dnia 8 grudnia 2010 r. i 30 czerwca 2011 r. nie stanowił przekroczenia przez nią jej obowiązków pracowniczych, a działanie powódki nie było nieuprawnione.

W tym zaś miejscu zdaniem Sądu zważyć należało, iż nawet gdyby przyjąć, że powódka jednak nie była w firmie osobą uprawnioną do potwierdzania wpływu korespondencji, to brak takiego uprawnienia po stronie powódki nie uzasadniał przyjęcia, że poświadczenie wpływu pism (...) Sp. z o.o. z dnia 8 grudnia 2010 r. i 30 czerwca 2011 r. mogło stanowić podstawę do tak daleko idącego działania strony pozwanej jak zwolnienie powódki z pracy w trybie dyscyplinarnym. Bowiem poświadczenie wpływu pism (...) Sp. z o.o. nie było fałszerstwem dokonany przez powódkę w celu zaszkodzenia interesom pracodawcy, jak twierdzi strona pozwana. Po pierwsze, twierdzenie to nie jest poparte żadnym materiałem dowodowym. Zeznania J. F., I. K. i W. B. stanowiły źródło informacji na temat zakresu obowiązków poszczególnych pracowników i zwyczajów panujących w firmie. Żadna z wymienionych osób nie uczestniczyła jednak w zdarzeniach stanowiących przyczynę rozwiązania z powódką umowy o pracę. Wskazani świadkowie nie mieli wiedzy o okolicznościach przyjęcia i poświadczenia przez powódkę odbioru pism z dnia 8 grudnia

2010 r. i 30 czerwca 2011 r. Dowód z ich zeznań okazał się więc niewystarczający dla wykazania, że poświadczenie przez powódkę wpływu spornych dokumentów było zawinionym działaniem na szkodę pracodawcy.

Również przedstawione przez stronę pozwaną dokumenty w postaci trzech przykładowych pism z poświadczeniem ich wpływu dokonanych przez I. K. nie mogą stanowić podstawy do przyjęcia istnienia złej woli powódki.

Po drugie, twierdzenie strony pozwanej o umyślnym sfalszowaniu dokumentów i nieprzedstawieniu ich stronie pozwanej jest nieuzasadnione z punktu widzenia zasad logiki i doświadczenia życiowego. W piśmie (...) Sp. z o.o. z dnia 8 grudnia 2010 r. umieszczona była informacja o zawartej przez tę spółkę z D. K. umowie przedwstępnej sprzedaży spółce (...) Sp. z o.o. udziałów strony pozwanej Natomiast treścią pisma z dnia 30 czerwca 2011 r. było wyznaczenie terminu zawarcia umowy przyrzeczonej. Czyli w interesie powódki, jako współnika (...) Sp. z o.o., a także jej ojca G. K., było zawarcie z D. K. umowy przyrzeczonej sprzedaży udziałów. Z tego powodu niezrozumiałym byłoby zachowanie powódki polegające na celowym zatajeniu przed D. K. treści wskazanych pism.

Ponadto z całą mocą podkreślić należy, iż strona pozwana wbrew ciężącemu na niej obowiązкови, zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu, nie udowodniła w toku procesu, aby powódka nie przekazała swemu pracodawcy wskazanych pism spółki (...) Sp. z o.o.

Jak zaś wskazuje się w judykaturze, w sprawach dotyczących rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych, obowiązek udowodnienia zasadności przyczyny rozwiązania umowy spoczywa na pracodawcy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 1997 r., sygn. I PKN 68/96, LEX nr 30003). Ciężar dowodu oznacza w tym przypadku zarówno obowiązek wykazania bezprawności zachowania pracownika, jak i jego zawinienia.

W ocenie Sądu, strona pozwana nie udowodniła ani bezprawności działania powódki, ani też jej zawinienia w ewentualnym naruszeniu obowiązków pracowniczych i to tak rażąco i nacechowanym złą wolą, aby uzasadnione był rozwiązanie z powódką umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia.

W tym miejscu ponownie podnieść trzeba, iż okoliczności rozwiązania z powódką umowy o pracę, w szczególności fakt toczącego się w tym czasie postępowania z powództwa (...) Sp. z o.o. przeciwko D. K. przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej, uzasadniają przypuszczenie, że prezentowane w niniejszej sprawie stanowisko strony pozwanej o sfalszowaniu dokumentów przez powódkę podyktowane jest celami strategii procesowej strony pozwanej w sprawie z powództwa (...) Sp. z o.o.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że wskazane w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę zachowanie powódki nie było bezprawne, ani też rażąco zawinione. Nie zachodziła zatem uzasadniona przyczyna rozwiązania z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia w postaci ciężkiego naruszenia przez nią podstawowych obowiązków pracowniczych, a zatem roszczenie o zasądzenie odszkodowania za bezprawne rozwiązanie umowy o pracę w tym trybie zasługiwało na uwzględnienie.

Wysokość należnego powódcie odszkodowania została ustalona na podstawie art. 58 k.p., zgodnie z którym odszkodowanie za naruszenie przepisów o rozwiązywaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Natomiast w myśl art. 36 § 1 pkt 3 k.p. okres wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony wynosi 3 miesiące, jeżeli pracownik był zatrudniony co najmniej 3 lata. Zgodnie z art. 36 § 1¹ k.p. do okresu zatrudnienia wlicza się okres zatrudnienia u poprzedniego pracodawcy, jeżeli zamiana pracodawcy nastąpiła na zasadach określonych w art. 23¹ k.p.

Powódka zawarła umowę o pracę na czas nieokreślony z poprzednim pracodawcą w rozumieniu art. 23¹ k.p. w dniu 1 grudnia 2004 r., wobec czego okres jej zatrudnienia w pozwanej spółce wynosił 11 lat, a związany z nim okres wypowiedzenia umowy o pracę – 3 miesiące. Przysługuje jej zatem odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres 3 miesięcy.

Strony pozostawały w sporze co do wysokości wynagrodzenia powódki za pracę. Strona pozwana twierdziła bowiem, że powódce przysługiwało wynagrodzenie w wysokości wynikającej z pisemnej zmiany warunków umowy o pracę z dnia 1 stycznia 2014 r w wysokości 1.680 zł brutto. Natomiast powódka podnosiła, że jej rzeczywiste wynagrodzenie w okresie od września 2014 r. do listopada 2015 r. wynosiło 2.800 zł brutto. Na podstawie dowodów z dokumentów w postaci potwierdzeń przelewów wynagrodzenia, a także zeznań świadków, Sąd ustalił, że D. K. samodzielnie dokonywał przelewów wynagrodzeń na rzecz pracowników strony pozwanej, w tym i na rzecz powódki. Z powyższego wynika, że Prezes Zarządu strony pozwanej przez okres ponad roku akceptował sytuację, w której powódce regularnie wypłacane było wynagrodzenie w kwocie wyższej niż wynikająca z pisemnej umowy, tj. w wysokości 2.800 zł brutto miesięcznie. W ocenie Sądu zachowanie to potwierdza istnienie po stronie pozwanej woli zawarcia w sposób dorozumiany umowy o podwyższeniu wynagrodzenia powódki.

W związku z powyższym, Sąd w punkcie I-wszym sentencji wyroku zasądził na rzecz powódki od strony pozwanej tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia kwotę 8.400 zł brutto, stanowiącą trzykrotność należnego powódce miesięcznego wynagrodzenia za pracę.

Orzeczenie o odsetkach ustawowych za zwłokę, które Sąd zasądził od kwoty odszkodowania, licząc od dnia 19 stycznia 2016r. do dnia zapłaty, tj. zgodnie z żądaniem pozwu – od dnia następującego po dniu doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu (k.74), znajduje swe oparcie w przepisach art. 481 §1 i §2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Oprócz żądania zasądzenia odszkodowania powódka wniosła również o orzeczenie, że rozwiązanie przez stronę pozwaną umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy powódki nastąpiło z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów w tym trybie. Wskazane roszczenie powódki nie znajduje jednak podstawy w przepisach obowiązującego prawa. Należy zaznaczyć, że dla zasądzenia odszkodowania w niniejszej sprawie konieczne było przesłankowo stwierdzenie przez Sąd, że rozwiązanie z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia nastąpiło z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów w tym trybie, a co znajduje wyraz w uzasadnieniu wyroku. Brak jest jednak podstaw do wydania przez Sąd odrębnego orzeczenia o stwierdzeniu bezprawności rozwiązania umowy o pracę.

W punkcie II-gim sentencji wyroku Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania sprostowania świadectwa pracy poprzez wskazanie, że rozwiązanie umowy z powódką nastąpiło za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę. W ocenie Sądu było ono bowiem przedwcześnie.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, w razie prawomocnego orzeczenia Sądu przyznającego pracownikowi odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia albo uwzględniającego powództwo o przywrócenie do pracy, jeżeli pracownik w wyniku tego orzeczenia nie podjął pracy, zakład pracy - na żądanie pracownika - jest obowiązany wydać nowe świadectwo pracy stwierdzające, że stosunek pracy został rozwiązany za wypowiedzeniem (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 1995 r., sygn. I PZP 9/95, LEX nr 23525). Zatem w pierwszej kolejności po uprawomocnieniu się wyroku pracownikowi przysługuje, na podstawie art. 97 § 2¹ k.p., prawo do wystąpienia do pracodawcy w terminie 7 dni z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy. Dopiero w razie nieuwzględnienia tego wniosku, pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia go o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do Sądu Pracy. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał zawarty w pozwie wniosek powódki o sprostowanie świadectwa pracy za przedwcześnie.

W punkcie III-cim sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego zgodnie z zasadą odpowiedzialności strony przegrywającej na wynik procesu, wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego zawarte w pkt II-gim sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Reguła ta dotyczy także spraw rozpatrywanych przed Sądem Pracy.

W przedmiotowej sprawie kosztami poniesionymi przez powódkę były koszty wynagrodzenia reprezentującego ją w sprawie profesjonalnego pełnomocnika, które zgodnie z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - wynosiły 180 zł (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm. – po nowelizacji obowiązującej od dnia 01.08.2015r. do dnia 31.12.2015r., gdyż pozew wniesiono w dniu 11.12.2015r.).

Powyższe znajduje potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2002 r., III PZP 15/02 (opubl. OSNP 2003/12/285, Prok.i Pr.-wkł. 2003/7-8/38, OSNP-wkł. (...), Biul.SN 2002/8/3, M.Prawn. 2002/19/869) w której wskazano, że w sprawie toczącej się na skutek odwołania od rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony należy przyjmować jednakową podstawę do zasądzania kosztów zastępstwa prawnego, niezależnie od wyboru żądania.

W punkcie IV-tym sentencji wyroku, Sąd na podstawie przepisów art. 113 ust. 1 w zw. z art. 13 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 r. Nr 167 poz. 1398 ze zm.) i w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., nałożył na stronę pozwaną obowiązek zwrotu opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powódka jako pracownik była zwolniona z mocy ustawy, tj. kwoty 420 zł obliczonej jako 5% od wartości przedmiotu sporu wynoszącej 8.400 zł.

Zgodnie bowiem z uchwałą SN z dnia 05.03.2007r., Sąd w orzeczeniu kończącym w instancji sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa kwoty 50.000 zł obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do Sądu (art. 96 ust. 1 pkt 4 tej ustawy); z wyłączeniem opłat od pism wymienionych w art. 35 ust. 1 zdanie pierwsze tej ustawy (por. uchwała SN z 05.03.2007; sygn. I PZP 1/07; publ. OSNP 2007/19-20/269).

W punkcie V-tym sentencji wyroku Sąd nadał wyrokowi w punkcie I-wszym rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki, tj. co do kwoty 2.800 złotych brutto, na podstawie art. 477² §1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.